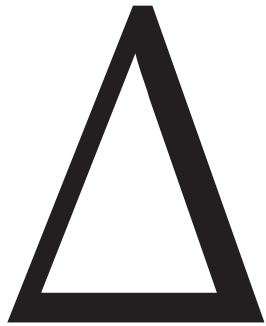

ΑΡΘΡΟ

Όταν η λύση προκαλεί παράλυση...

Μην ξεχνάμε ότι η κρίση δεν αποτελεί μόνον δεινό, αλλά και μία ευκαιρία βελτίωσης της χώρας και αντιμετώπισης των δομικών προβλημάτων της.

εν είναι λίγες οι φορές που η ανακοίνωση (εν είδει «εκτάκτου ανακοινωθέντος») των εκάστοτε νέων μέτρων, που «οφείλουμε» ως πολίτες αυτής της χώρας να επωμισθούμε και εφαρμόσουμε σύμφωνα με τις επιταγές των έξωθεν «λυτρωτών» μας, με κάνει να αναρωτιέμαι (και είμαι βέβαιος ότι δεν είμαι ο μοναδικός που το κάνω) εάν οι άνθρωποι που εμπνέονται τα μέτρα αυτά, θέλουν πράγματι να επιλύσουν το δξύτατο και πο-

λυσύνθετο πρόβλημα που αντιμετωπίζει η Ελλάδα.

Ποια άραγε οικονομική θεωρία (αλλά και ποια λογική!) υποδεικνύει την οικονομική αφάιμαξη των Ελλήνων με τον άτακτο και «άτσαλο» τρόπο που αυτή γίνεται -ήτοι χωρίς συγκεκριμένο πλάνο που να δίδει βέβαιες απαντήσεις τουλάχιστον στα ερωτήματα «πόσο», «για πόσο καιρό» και «γιατί»- ως πορεία εξόδου από την κρίση;

Ποιος οικονομολόγος της ανοικτής οικονομίας της αγοράς έχει ποτέ πει ή έστω υπονοήσει ότι:

- η διαρκής περικοπή μισθών και συντάξεων (είτε αμέσως είτε εμμέσως) χωρίς μάλιστα εγγύηση για το πού αυτή θα φθάσει και για πόσο καιρό θα διαρκέσει, ότι η άμετρη επιβολή νέων φόρων και συναφούς φύσης εισπρακτικών μέτρων (τελών, εισφορών κτλ.), με παράλληλη αδυναμία πρόβλεψης του φορολογικού περιβάλλοντος ακόμη και για το επόμενο εξάμηνο,
- η διαρκής μείωση της αγοραστικής δύναμης του καταναλωτή και ιδίως η κατατρομοκρατήσή του για το τι αλγεινότερον έπεται,
- η μη παροχή στις επιχειρήσεις της δυνατότητας ρύθμισης των οφειλών τους προς το Δημόσιο με ικανές σε αριθμό δόσεις - ούτως ώστε να διαμορφωθεί σε ρεαλιστικά επίπεδα το ύψος εκάστης - και παράλληλα η αυστηρή ποινική τιμώρηση των επιχειρηματιών που δεν μπορούν να ανταποκριθούν προσηκόντως σε δυσβάσταχτες ρυθμίσεις των οφειλών τους (σαφώς και δεν ομιλώ βεβαίως για εκείνους που δεν έχουν προσπαθήσει καν να υπαχθούν σε ρύθμιση) αποτελούν μέτρα που συμβάλλουν στην εξυγίανση μιας οικονομίας βαθιά πληγωμένης και χαρακτηριστιζομένης από σοβαρότατα δομικά προβλήματα, ως είναι η ελληνική;

Ποιος, έχων έστω την κοινή περί οικονομικών γνώση και την αντίληψη του μέσου έμφρονα ανθρώπου, δύναται άραγε να πιστέψει ότι η -εξ απίνης εμφανισθείσα σε ρόλο «deus ex machina»- τρόικα με τις διαρκείς περικοπές που εισηγείται (ή μάλλον επιβάλλει) «μέχρι νεωτέρας» και χωρίς να εγγυάται ότι δεν θα ακολουθήσουν και άλλες, κινείται προς τη σωστή κατεύθυνση;

Φαντάζομαι ότι δεν είμαι ο μόνος που έχει σκεφθεί πως τα περισσότερα μέτρα που έχουν έως ώρας προταθεί ή/και επιβληθεί από τους «επαίοντες» αποτελούν βραχυπρόθεσμες «λύσεις», που δεν συντείνουν στην οριστική επίλυση του προβλήματος, αλλά, τουναντίον, το επιτείνουν και το παρεκτείνουν χρονικά, εξασφαλίζοντας απλώς και μόνον μία πρόσκαιρη ρευστότητα (κυρίως για την καταβολή των τοκοχρεολυσίων προς τους δανειστές μας) και αναβάλλοντα κατά τα λοιπά την έξοδο από την κρίση για το όλο και απόθερο μέλλον.

Αραγε δεν μπορεί να γίνει κατανοητό πως η διαρκής περικοπή χωρίς συγκεκριμένο πλάνο, χωρίς συγκεκριμένο στόχο, ουσιαστικά οδηγεί στην κατάρρευση; Αραγε δεν μπορούν (ή δεν θέλουν;) να αντιληφθούν όλοι εκείνοι που αποφασίζουν για τη

μοίρα αυτής της χώρας, ότι η εξαθλίωση των κατώτερων οικονομικά στρωμάτων, η εξουθένωση της επονομαζόμενης «μεσαίας τάξης», αλλά και η τρομοκρατήση των ανώτερων και ανώτατων οικονομικά στρωμάτων, το μόνον που επιφέρουν είναι η έτι μεγαλύτερη ύφεση και βάθυνση της κρίσης, λαμβανομένου παράλληλα υπόψη του γεγονότος ότι το μόνον βέβαιο αυτήν την εποχή είναι η αβεβαιότητα; Πόσο δύσκολο είναι επιτέλους να συνειδητοποιήσουν οι εκ της αλλοδαπής ορμώμενοι «σωτήρες» μας και η -έως ώρας τουλάχιστον- πλήρως υποτακτική σε αυτούς πολιτική ηγεσία αυτού του τόπου, ότι η άγνοια για το μέλλον, η στέρση της ελπίδας, η ανασφάλεια που επικρατούν σήμερα, δεν είναι τίποτα άλλο, παρά εξέγυχα όχι μόνον για τη συνέχιση της κρίσης, αλλά και για τη διαρκή όξυνσή της; Πώς θα καταναλώσει κάποιος, όταν δεν ξέρει «τι του ξημερώνει»; Πώς θα προβεί κάποιος σε αγορά ακινήτου ή αυτοκινήτου (αναφέρομαι σε δύο από τους πλέον βάνουσα πληγέντες Κλάδους της οικονομίας μας), όταν από τη μία δεν ξέρει εάν θα έχει εισόδημα στο εγγύς μέλλον και ποιο θα είναι αυτό, ενώ από την άλλη ξέρει ότι θα «τιμωρηθεί» για αυτή την αγορά του και θα κληθεί να πληρώσει διάφορες δυσβάσταχτες «ποινές» στο κράτος (τέλη, τεκμήρια, ΕΕΤΗΔΕ κτλ.), που πιθανότα-

Του Βασιλείου Θ. Μπέκα*

Ο κ. Μπέκας είναι δικηγόρος, MBA, μέλος του Συνδέσμου Ελλήνων Εμπροσθητών

Η προσέλκυση επενδυτικών κεφαλαίων, ιδίως από το εξωτερικό, μπορεί βεβαίως να μην αποτελεί τη λύση, σίγουρα όμως αποτελεί μία από τις σημαντικότερες συνιστώσες της.

τα θα αυξηθούν στο μέλλον (μέσω εκτάκτων φοροεισπρακτικού χαρακτήρα μέτρων κ.ά.);

Πώς θα επιβιώσει εμπορικά ένας επιχειρηματίας που οφείλει ΦΠΑ στο κράτος, επειδή ουδέποτε το εισέπραξε από τους πελάτες του (οι οποίοι ουδέποτε εξόφλησαν τα αντίστοιχα τιμολόγια) και δεν έχει τη δυνατότητα να επιτύχει μία ρύθμιση που να ανταποκρίνεται στις δυνατότητες της επιχειρησιάς του; Πώς -έτι περαιτέρω- θα προβεί ένας επιχειρηματίας σε επενδύσεις και θα στοχεύσει στην κερδοφορία του ή στην αύξηση αυτής, εάν γνωρίζει ότι το κράτος θα τον «τιμωρήσει» σκληρά για αυτό και μάλιστα όχι μόνον επί τη βάση του ισχύοντος φορολογικού πλαισίου, αλλά πιθανόν και επί τη βάση μελλοντικών εκτάκτων μέτρων εισπρακτικού χαρακτήρα, τα οποία δεν μπορούν καν να προβλεφθούν εκ των προτέρων;

Αραγε πρόκειται απλώς και μόνον για λάθος αποφάσεις των «επαίοντων» ή για ένα καλά μελετημένο σχέδιο υποβάθμισης της χώρας μας και μετατροπής της σε μία φθηνή «αποικία» των οικονομικά δυνατών χωρών; Ουδείς μπορεί να απαντήσει με βεβαιότητα, εκτός από όσους ανήκουν στους κύκλους εκείνων που λαμβάνουν τις αποφάσεις και στους οποίους (ευτυχώς ή δυστυχώς) δεν ανήκει ο γράφων.

Παρ' όλο που τα ανωτέρω μπορεί να οδηγούν τον αναγνώστη σε διαφορετικό συμπέρασμα, οφείλω να ξεκαθαρίσω ότι επ' ουδενί επιθυμώ να αναλωθώ σε μία ακόμη καταστροφολογία και σε ένα ακόμη δριμύ «κατηγόρω». Το μόνον που απλώς επιθυμώ είναι να εκφράσω τις σκέψεις και τους προβληματι-

σμούς ενός ανθρώπου που παρακολουθεί τα τεκταινόμενα, αφουγκράζεται την αγορά, τον μικρομεσαίο, αλλά και τον «φτασμένο» επιχειρηματία και προβληματίζεται σχετικά με το τι θα πρέπει να γίνει, χωρίς βεβαίως να αυταπατάται ότι είναι «κάτοχος» της λύσης για την πρωτοφανή κρίση που αντιμετωπίζουμε. Εάν, όμως, για κάτι είμαι βέβαιος, αυτό είναι ότι ο δρόμος για την έξοδο από την κρίση που μαστίζει τη χώρα μας σαφώς και δεν «διανοίγεται» με διαρκώς διογκούμενες περικοπές που αποτελούν πρόσκαιρες λύσεις και όχι μέρος μία συγκεκριμένης και σοβαρής στρατηγικής.

Είναι πολύ σημαντικό για τον Έλληνα πολίτη να γνωρίζει για ποιον λόγο θυσιάζεται (και φυσικά δεν εννοώ τις γενεολογίες περί κρίσης κτλ.), πόσο θα διαρκέσει αυτή η θυσία και μέχρι πού θα φθάσει.

Πρόκειται για ζητήματα πολύ σημαντικότερα από την επιμήκυνση που αποτελεί «τη λέξη της μόδας» τελευταία και η οποία ουσιαστικά δεν αποτελεί κάτι άλλο από επιμήκυνση της ανασφάλειας άρα και της κρίσης.

Είναι εξίσου σημαντικό να τονισθεί -σε πολύ μεγαλύτερο βαθμό από όσο έχει τονισθεί μέχρι σήμερα- το γεγονός ότι η προσέλκυση επενδυτικών κεφαλαίων, ιδίως από το εξωτερικό, μπορεί, βεβαίως, να μην αποτελεί τη λύση, σίγουρα όμως αποτελεί μία από τις σημαντικότερες συνιστώσες της. Και ποιος μπορεί να αμφισβητήσει ότι ο βασικότερος τρόπος προσέλκυσης έξωθεν κεφαλαίων είναι η αποκατάσταση της αξιοπιστίας αυτής της πολύπαθης χώρας; Είναι αναπόδραστη ανάγκη το να πείσει η Ελλάδα τους επιχειρηματίες (ημεδαπούς και αλλοδαπούς) πως έχει αλλάξει. Ο ξένος επενδυτής, που θα θελήσει να επενδύσει στη χώρα μας, θα πρέπει να πεισθεί ότι δεν είναι απαραίτητο να έχει «γνωριμίες» για να «πάρει τη δουλειά», ότι δεν θα φορολογηθεί ανηλεώς, ότι δεν θα είναι υποχρεωμένος να υποστεί δαιδαλώδεις και χρονοβόρες γραφει-

οκρατικές διαδικασίες ή και να «λαδώσει» για να προσηλασεί κάποιες από αυτές, ότι δεν θα έχει να αντιμετωπίσει ένα «ευμετάβλητο» νομικό πλαίσιο περί επενδύσεων, ότι η εναλλαγή των πολιτικών κομμάτων στην εξουσία δεν θα του επιβάλει τη σύναψη γνωριμιών με τα εκάστοτε κατάλληλα «πρόσωπα - κλειδιά» που θα έχουν αντικαταστήσει τα προηγούμενα που «ανήκαν» στο προηγούμενο κυβερνητικό κόμμα.

Η Ελλάδα οφείλει -τώρα περισσότερο από ποτέ- να αποδείξει ότι είναι μία σοβαρή χώρα, που διαπνέεται από αυτοσεβασμό αλλά και αξιοκρατία. Το «άνοιγμα» της χώρας σε επενδύσεις θα πρέπει να αποτελεί μία κοινή στρατηγική όλων των κομμάτων, μία εθνική υπόθεση, κείμενη πέραν και μακράν των βλέψεων και των «ορέξεων» του εκάστοτε κυβερνητικού κόμματος.

Πέραν δε αυτών, το ανθρώπινο δυναμικό, που θα στελεχώσει όλους τους εμπλεκόμενους φορείς, θα πρέπει να είναι ό,τι καλύτερο έχει να επιδείξει ο τόπος μας, να μην έχει καμία σχέση με κομματικούς μηχανισμούς και να εστιασμένο αποκλειστικά και μόνον στο εθνικό συμφέρον.

Μην ξεχνάμε ότι η κρίση δεν αποτελεί μόνον δεινό, αλλά και μία ευκαιρία βελτίωσης της χώρας και αντιμετώπισης των δομικών προβλημάτων της. «Ουδέν κακόν αμιγές καλού», έλεγαν οι αρχαίοι Έλληνες και μάλλον όχι αφελώς... Ας ελπίσουμε ότι ο Θεός της Ελλάδας θα φωτίσει τη σκέψη όλων εκείνων που η Ιστορία τούς ανέθεσε τον πιο δύσκολο ρόλο που ανέλαβε ποτέ Έλληνα πολιτικός από τη Μεταπολίτευση και μετά.